

Helen Filding

Dnevnik

BRIDŽET

DŽOUNS

Prevela
Milica Kecojević

— Laguna —

Naslov originala

Helen Fielding
BRIDGET JONES'S DIARY

Copyright © Helen Fielding 1996
Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojoj mami Neli, jer nije kao Bridžetina.

Sadržaj

Novogodišnje odluke	1
JANUAR Izrazito loš početak	13
FEBRUAR Masakr na Dan zaljubljenih	43
MART Ozbiljan napad panike – prođe leto trideseto	71
APRIL Unutrašnja ravnoteža	95
MAJ Buduća majka	121
JUN Ha! Dečko	147
JUL Uh	169
AVGUST Raspad	187
SEPTEMBAR Uz vatrogasnu šipku	215
OKTOBAR Sastanak s Darsijem	237
NOVEMBAR Zločinac u porodici	263
DECEMBAR O, bože	295
<i>Izjave zahvalnosti</i>	325
<i>O autorki</i>	327

Novogodišnje odluke

U NOVOJ GODINI NEĆU:

Piti više od četrnaest alkoholnih jedinica nedeljno.

Pušiti.

Bacati pare na: mašine za rezance, mašine za sladoled i ostale kuhinjske aparate koje neću nikad koristiti; nezanimljive knjige, samo da bi stajale na policama radi utiska; egzotičan donji veš – besmisleno je jer nemam dečka.

Ići neuredna po kući, već se ponašati kao da me drugi gledaju.

Trošiti više nego što zarađujem.

Dozvoljavati da se poslovi nagomilaju.

Padati na sledeće tipove: alkoholičare, radoholičare, vezofobe, zauzete (s devojkama ili ženama), ženomrsce, megalomane, šoviniste, emotivno sjebane i parazite, perverznejake.

Dozvoljavati da me iznerviraju mama, Una Alkonberi i Perpetjua.

Sekirati se zbog muškaraca, već biti hladna i samouverena ledena kraljica.

Zacopavati se u muškarce, već stvarati veze na osnovu zrelog ocenjivanja karaktera.

Olajavati ljude iza leđa, već se pozitivno izražavati o svakome.

Biti opsednuta Danijelom Kliverom. Bedno je biti zacopana u šefa kao neka gđica Manipeni.*

Kukati što nemam dečka, već razviti unutarnju stabilnost, autoritet i doživljaj sebe kao prave žene, kompletne i bez dečka, što je najbolji način da dečka steknem.

---

* Miss Money Penny – sekretarica iz filmova o Džejsmu Bondu, potajno zaljubljena u njega. (Prim. prev.)

U NOVOJ GODINI ĆU:

Prestati da pušim.

Piti manje od četrnaest alkoholnih jedinica nedeljno.

Smanjiti obim butina za 8 santimetara (tj. 4 santimetra svaku) držeći anticelulit dijetu.

Očistiti stan od svih nepripadajućih materija.

Dati beskućnicima svu odeću koju nisam nosila barem dve godine.

Pozabaviti se karijerom i naći posao koji obećava.

Stavljati pare na knjižicu. Možda i u penzioni fond.

Imati više samopouzdanja.

Biti odlučnija.

Bolje koristiti vreme.

Ne izlaziti svako veče. Ostajati kod kuće, čitati knjige i slušati klasičnu muziku.

Davati deo zarade u dobrotvorne svrhe.

Biti ljubaznija i više pomagati drugima.

Jesti više mahunastog povrća.

Ustajati čim se probudim.

Ići u teretanu tri puta nedeljno i to ne samo na sendvič.

Složiti fotografije u album.

Snimiti muziku za razna raspoloženja. Uvek na istom mestu imati omiljene romantične/plesne/vesele/feminističke itd. stvari, a ne izigravati di-džeja otupelog od pića, s kasetama razbacanim po podu.

Ostvariti funkcionalnu vezu s odgovornom odraslom osobom.

Naučiti da programiram video.

JANUAR

Izrazite loš početak

Nedelja, 1. januar

58 kg 400 g (ali postbožićno), alkoholnih jedinica 14 (ali računajući 2 dana, jer se žurka protekla i na Novu godinu), cigareta 22, kalorija 5.424

Danas konzumirana hrana:

- 2 paketa ementalera u kriškama
- 14 hladnih krompirića
- 2 bladi merija (računam u hranu jer sadrže vuster sos i paradajz)
- 1/3 vekne s brijem
- listovi korijandera – 1/2 paketa
- 12 mlečnih čokoladica (najbolje je odjednom se otarasiti svih božićnih slatkiša i sutra okrenuti list)
- 13 kanapea sa sirom i ananasom
- porcija čurećeg karija s graškom i bananama a la Una Alkonberi
- porcija „iznenađenja s malinama“ Une Alkonberi s burbon-biskvitima, malinama iz konzerve, tonom šlaga, ukrašena kandiranim trešnjama i anđelikom.

Podne. London: moj stan. Uf. Poslednje za šta se osećam fizički, emotivno i mentalno sposobno jeste da se odvezem na novogodišnji ćureći kari kod Une i Džefrija Alkonberija u Grafton Andervud. Džefri i Una su najbolji prijatelji mojih roditelja, koji me – što čika Džefriju nikada ne pada teško da me podseti – znaju još otkad sam trčala golišava po travnjaku. Majka me je zvala u 8.30 ujutru prošlog avgusta na slobodan dan banaka* i naterala me da obećam da ću ići. Do toga je lukavo došla obilaznim putem.

„O, zdravo, dušo. Zovem te samo da vidim šta bi htela za Božić.“

„Božić?“

„Da li bi volela da te iznenadim, dušo?“

„Ne“, vrisnuh. „Izvini, mislim...“

„Da li bi htela točkice za kofer?“

„Ali ja nemam kofer.“

„Zašto ti onda ne bih uzela kofer *sa točkicama*? Znaš, kakve imaju stjuardese.“

„Već imam torbu.“

„Ali, dušo, ne možeš nosati naokolo to odrpano platneno čudo. Izgledaš kao neka Meri Popins koja je spala na niske grane. Samo mali kofer s ručkom na izvlačenje. Neverovatno koliko u njega može da stane. Hoćeš li crveni s teget ili teget s crvenim?“

„Mama. Pola devet je. Leto je. Strašno je vruće. Ne želim stjuardesa-torbu.“

„Džuli Enderbi ima takvu. Nikad ne koristi ništa drugo.“

„Ko je sad ta Džuli Enderbi?“

---

* *Bank Holiday* – dan kad su banke i prodavnice zatvorene; uvek pada ponedeljkom. (Prim. prev.)

„Ma znaš *Džuli*, dušo. Čerka *Mejvis Enderbi*. *Džuli*, ona što ima onaj strašan posao kod 'Artura Andersena'...“

„Mama...“

„Uvek je nosi na put...“

„Neću malu torbu s točkićima.“

„Znaš šta? Zašto se *Džejmi*, tata i ja ne bismo udružili i kupili ti pravi veliki kofer i komplet točkića?“

Iscrpljena, odvojih slušalicu od uвета, pitajući se odakle li potiče ovaj misionarski entuzijazam oko prtljažnog božićnjeg poklona. Kad sam ponovo prislonila slušalicu, govorila je: „...u stvari, mogu se naći i s pregradama za bočice za penu za kupanje i slične stvarčice. Još su mi pala na pamet kolica za kupovinu.“

„Ima li nešto što bi *ti* želela za Božić?“, rekoх u očajanju, žmirkajući na zaslepljujućem avgustovskom suncu.

„Ne, ne“, reče brže-bolje. „*Ja* imam sve što mi treba. Dušo“, zasikta odjednom, „ove godine ćeš doći kod *Džefrija* i *Une* na novogodišnji ćureći kari, je l' da?“

„A. U stvari, ja...“, uspaničih se. Šta da izmislim? „Moram da radim na *Novu* godinu.“

„Nema veze. Možeš da dođeš posle posla. A jesam li ti rekla? Dolaze *Malkom* i *Elejn Darsi* i dovode *Marka*. Sećaš li se *Marka*, dušo? On ti je jedan od onih prvorazrednih advokata. Ne zna šta će s parama. Razveden. Ionako počinje tek posle osam.“

Zaboga. Samo ne još jedan čudno obučen kreten, operski manijak, sa žbunom od kose koja štrči iz razdeljka sa strane.

„Mama, rekla sam ti. Ne treba da mi nameštate...“

„Ma, ajde, dušo. *Una* i *Džefri* prave novogodišnju zakusku još otkad si trčala golišava po travnjaku. Naravno da ćeš doći. A moći ćeš i da ponesesh svoj novi kofer.“

23.45. Uh. Prvi dan nove godine bio je čista strava. Ne mogu da verujem da godinu ponovo započinjem sama u krevetu u kući svojih roditelja. To je tako ponižavajuće u mojim godinama! Pitam se da li će osetiti ako popušim jednu na prozoru. Krila sam se u kući ceo dan u nadi da ću razbiti mamurluk, pa sam u jednom trenutku konačno digla ruke i suviše kasno krenula na novogodišnju zakušku. Kad sam stigla do Alkonberijevih i pritisla zvonce, koje se oglašava kao sat na gradskoj skupštini, još sam bila u svom mutnom stanju: bolela me je glava, bilo mi je muka i davila me je gorušica. Sem toga, patila sam od posledica vozačkog besa nakon što sam slučajno krenula autoputem M6 umesto M1 i morala da pređem pola puta do Birmingema pre nego što sam uspela da se okrenem. Bila sam toliko iznervirana da sam neprestano pritiskala papučicu za gas kako bih dala oduška svojim osećanjima, a to je vrlo opasno. Pomirena sa sudbinom, gledala sam kako se figura Une Alkonberi – misteriozno deformisana reljefnim staklom na vratima – približava u kostimu boje ciklame.

„Bridžet! Već smo mislili da si izgubljena! Srećna Nova godina! Samo što nismo počeli bez tebe.“

Uspela je da me poljubi, skine mi kaput i prebaci ga preko ograde stepeništa, obriše svoj karmin s mog obraza i nametne mi osećaj krivice – sve u isti mah, dok sam ja uzmicala ka izrezbarenoj polici.

„Izvini. Izgubila sam se.“

„Izgubila? Šta da radimo s tobom? Hajde, uđi!“

Povala me je kroz vrata od mutnog stakla u dnevnu sobu vičući: „Društvo! Ona se izgubila!“

„Bridžet! Srećna Nova godina!“, reče Džefri Alkonberi, u žutom džemperu s rombovima. Poskoči kao džokej u stilu Brusa Forsajta* i zagrli me tako da bi ga neki puritanac odmah poslao u policijsku stanicu.

„Hm, hm“, reče crveneći i povlačeći pojas od pantalona. „Na kom si se izlazu isključila?“

„Na izlazu devetnaest, ali morala sam da obiđem...“

„Devetnaest! Una, isključila se na devetnaestici! Produžila si put za ceo sat pre nego što si i krenula. Ajde da ti sipamo neko pićence. A kako tvoj ljubavni život?“

O, bože. Zašto oženjeni ne shvataju da to više nije učtivo pitanje? Mi njih ne spopadamo vičući: „Kako vaš brak? Još uvek upražnjavate seks?“ Svi znaju da zabavljanje u tridesetim nije onako bezbrižno i spontano kao kad ste imali 22. Moj iskren odgovor trebalo bi da bude: „U stvari, sinoć se moj oženjeni ljubavnik pojavio noseći podvezice i slatku bluzicu od angore, rekao mi da je gej, seksualni zavisnik, narkoman ili vezofob i prebio me vibratorom“, a ne: „Super, hvala.“

Pošto po prirodi nisam vična laganju, sa izrazom stida na licu promrmljah Džefriju: „Dobro“, na šta on dreknu: „Znači, još uvek nemaš dasu!“

„Bridžet! Šta da radimo s tobom?“, reče Una. „Vi, devojke od karijere! Stvarno ne znam! Znaš, ne možeš to zauvek da odlažeš. Tik-tak, tik-tak.“

„Da. Kako žena uspeva da stigne do tvojih godina a da ostane neudata?“, grmeo je Brajan Enderbi (Mejvisin muž, bivši predsednik Rotari kluba u Keteringu), mašući čašicom šerija.

---

* Bruce Forsyth – engleski komičar. (Prim. prev.)

Na sreću, tata me je spasio. „Baš mi je drago što te vidim, Bridžet“, reče, uzimajući me za ruku. „Tvoja majka je naterala celu northemptonširsku policijsku stanicu da prečešlja okolinu četkicama za zube ne bi li pronašli tvoje razbacane ostatke. Dođi, prikaži se, pa da mogu na miru da uživam. Kako ti se čini kofer dvotočkaš?“

„Veliki preko svake mere. A tvoj šišač za ušne dlačice?“

„O, odlično. Znaš kako – šiškavo.“

Pretpostavljam da je ipak sve ispalo dobro. Bilo bi ružno da se nisam pojavila, ali Mark Darsi... Bljak. Nedeljama sam, u svakom razgovoru s mamom, slušala: „Naravno da se sećaš Darsijevih, dušo. Dolazili su dok smo živeli u Bakingamu i ti i Mark ste se igrali u pesku!“, ili: „E, jesam li ti rekla da Malkom i Elejn dovode Marka na Uninu novogodišnju zakusku? Upravo se vratio iz Amerike. Razveden. Traži kuću u Holand parku. Izgleda da je loše prošao sa ženom. Japanka. Strašno okrutna rasa.“

A zatim sledećeg puta, iznebuha: „Sećaš li se Marka Darsija, dušo? Malkomovog i Elejninog sina? On ti je jedan od onih superuspešnih advokata. Razveden. Elejn kaže da stalno radi i da je strašno usamljen. Mislim da će možda doći na Unin novogodišnji ćureći kari.“

Ne znam zašto nije jednostavno rekla: „Dušo, zašto se ne bi kresnula s Markom Darsijem na ćurećem kariju? On je *tako* bogat.“

„Dođi da te upoznam s Markom“, otpevucka Una Alkonberi pre nego što sam i piće uspela da progutam.

Kada vam nameštaju tipa protiv vaše volje, to je jedan nivo poniženja, ali da vas Una Alkonberi bukvalno dovuče do njega dok patite od mamurluka s gorušicom, pred

celom sobom punom prijatelja vaših roditelja, to je nešto sasvim drugo.

Bogati Mark, razveden od okrutne žene – i prilično visok – stajao je leđima okrenut sobi, snimajući sadržaj Alkonberijevih polica s knjigama: uglavnom izdanja o Trećem rajhu u kožnom povezu, koje je Džefri naručivao preko *Riders dajdžesta*.* Pomislila sam kako je baš blesavo zvati se mister Darsi i stajati sam, prezrivo posmatrajući zabavu.** To je isto kao kad biste se zvali Hitklif i istrajavali u tome da veče provedete u bašti vičući „Keti“ i udarajući glavom u drvo.

„Mark“, reče Una, kao da je jedna od Deda Mrazovih vila. „Hoću da te upoznam s jednom vrlo finom osobom.“

Okrenuo se, otkrivši da je ono što je otpozadi izgledalo kao bezazlen teget džemper u stvari džemper na V-izrez s rombovima plavih i žutih nijansi – omiljena garderoba postarijih sportskih reportera. Što bi rekao moj prijatelj Tom, neverovatno je koliko bi se vremena i novca uštedelo tokom muvanja kad bi se malo više pazilo na detalje. Ovde bela čarapica, onde par crvenih tregera, siva mokasina, kukasti krst – često su dovoljni znaci koji vas upozoravaju da nema svrhe zapisivati broj telefona i bacati pare na skupe ručkove, jer od toga nikad neće biti ništa.

„Mark, ovo je Kolinova i Pemina ćerka Bridžet“, reče Una, odjednom sva rumena i ustreptala. „Bridžet radi u izdavaštvu, je l' tako, Bridžet?“

---

* *Reader's Digest* – Časopis sa izabranim člancima iz drugih novina i časopisa. (Prim. prev.)

** Aluzija na istoimenog junaka, takođe bogatog i poželjnog neženju, romana *Gordost i predrasuda* Džejn Ostin.

„Da, zaista“, rekoh iz nekog razloga, kao da učestvujem u kontakt-emisiji na radiju i upravo se spremam da pitam Unu mogu li da pozdravim svoje prijatelje Džud, Šeron i Toma, svog brata Džejmija, sve s posla, mamu i tatu i na kraju – društvo na zakusci sa ćurećim karijem.

„Ostavljam vas dvoje mladih zajedno“, reče Una. „Sigurno vam je preko glave nas matoraca.“

„Nikako“, odvrati Mark Darsi nespretno, pokušavši neuspješno da se osmehne, na šta Una, zakolutavši očima, s rukom na grudima i vragolastim osmehom, mahnu glavom i prepusti nas zastrašujućoj tišini.

„Ja, ovaj... Čitaš li, ovaj... Da li si u poslednje vreme čitala neku dobru knjigu?“, upita on.

O, moj bože.

Napregnuh mozak u panici ne bih li se setila kad sam poslednji put pročitala pristojnu knjigu. Nevolja s poslom u izdavaštvu je u tome što vam čitanje u slobodno vreme dođe otprilike kao da čistač ulica pred spavanje njuška kantu s pomijama. Stigla sam do pola *Muškarci su s Marsa, žene su s Venere*, koju mi je pozajmila Džud, ali sam pomislila da Mark Darsi – mada sasvim sigurno uvrnut – verovatno još nije spreman da prihvati sebe kao Marsovca. Odjednom mi sinu.

„*Backlash* Suzan Faludi“, rekoh trijumfalno. Ha! U stvari, nisam je baš pročitala, ali kao da jesam budući da je Šeron neprestano brbljala o njoj. U svakom slučaju, potpuno sigurna varijanta pošto nema šanse da je dobrica u džemperu s rombovima čitao feministički traktat od pet stotina strana.

„Stvarno?“, reče. „Pročitao sam je čim je izašla. Zar ti se ne čini da je malo previše isključiva?“

„Pa, ne baš toliko...“, požurih, panično tražeći način da pređem na drugu temu. „Novu godinu provodiš kod roditelja?“

„Da“, odgovori živnuvši. „I ti?“

„Da. Ne. Sinoć sam bila na žurki u Londonu. U stvari, malo sam mamurna.“

Brljala sam nervozno kako Una i mama ne bi pomislile da se do te mere ne snalazim s muškarcima da ne uspevam da pričam čak ni s Markom Darsijem. „Ipak, mislim da ne možemo očekivati da novogodišnje odluke praktično počnu da se primenjuju za Novu godinu, šta ti misliš? Jer, pošto je to nastavak dočeka, pušači su već u pušačkom fazonu i ne mogu naglo da prestanu kad otkuca ponoć zbog tolikog nikotina u sebi. Tako ni novogodišnja dijeta nije dobra ideja jer ne možeš da jedeš razumno već treba postepeno da konzumiraš sve što je neophodno za ublažavanje mamurluka. Mislim da bi bilo mnogo logičnije odložiti sprovođenje odluka za drugi januar.“

„Možda bi trebalo nešto da pojedеш“, reče i iznenada krenu ka posluženju, ostavljajući me da stojim sama pored police s knjigama, dok svi bulje u mene i misle: „Znači zato Bridžet nije udata! Odbija muškarce.“

Najgore od svega je to što se Una Alkonberi i mama nisu zaustavile na tome. Terale su me da se šetam naokolo s poslužavnicima punim kiselih krastavčića i čašica šerija, u očajničkom pokušaju da me ponovo sastave s Markom Darsijem. Na kraju su bile toliko frustrirane da se Una Alkonberi, čim sam se, onako s krastavčićima, našla na metar od njega, bacila preko sobe kao Vil Karling* i rekla:

---

* Will Carling – igrač ragbija. (Prim. prev.)

„Mark, moraš da uzmeš Bridžetin broj telefona pre nego što kreneš da biste posle mogli da se nađete u Londonu.“

Nisam uspela da zaustavim crvenilo. Osetila sam kako mi se penje uz vrat. Sad će Mark misliti da sam je ja nagovorila na to.

„Siguran sam da je Bridžetin život u Londonu već dovoljno ispunjen, gospođo Alkonberi“, reče. Hm. Nije baš da sam želela da uzme moj broj, ali nisam htela ni da svima otvoreno stavi do znanja da ga neće. Kad sam spustila pogled, primetila sam da nosi bele čarape sa žutim bumbarima.

„Posluži se krastavčićem.“, kazah kako bih pokazala da sam imala dobar razlog da mu priđem – razlog koji je imao veze isključivo s krastavčićima, a nikako s brojem telefona.

„Ne, hvala“, reče, gledajući me malo uplašeno.

„Sigurno? Punjenu maslinku?“, navaljivala sam.

„Ne, zaista ne bih.“

„Luk iz turšije?“, ohrabrivala sam ga. „Malo cvekle?“

„Hvala“, izusti očajno, uzimajući maslinku.

„Nadam se da će ti prijati“, trijumfovala sam.

Kasnije sam videla kako ga napadaju njegova majka i Una, koja ga je sprovela do mene i stajala iza njega dok je, sav užtogljen, govorio: „Treba li ti prevoz do Londona? Ja ostajem ovde, ali bi moja kola mogla da te prebace.“

„Kako, kola sama?“, upitah.

Pogleda me belo.

„Mark ima službena kola i šofera, budalice“, reče Una.

„Hvala, vrlo si ljubazan“, rekoh, „ali uhvatiću neki od jutarnjih vozova.“

2.00. O, zašto sam tako neprivlačna? Zašto? Čak i čovek koji nosi čarape s bumbarima misli da sam užasna. Mrzim Novu godinu. Sve mrzim. Osim Danijela Klivera. Neka, na noćnom stočiću još imam džinovsku tablu *Kedberijeve* mlečne čokolade koja je preživela Božić i minijaturnu flašicu džin-tonika. Ima da ih konzumiram i popušim pljugu.

Utorak, 3. januar

58 kg 900 g (zastrašujuće klizanje u gojaznost – zašto? zašto?), alkoholnih jedinica 6 (odlično), cigareta 23 (v. d.), kalorija 2.472.

9.00. Uf. Ne mogu ni da zamislim odlazak na posao. Podnošljivim ga čini samo pomisao da ću ponovo videti Danijela Klivera, mada ni to nije preporučljivo, jer sam debela, imam bubuljicu na bradi i samo želim da se zavalim u jastuke, jedem čokoladu i gledam božićne epizode serija. Stvarno nije u redu i nije fer da vam Božić, sa svim svojim stresnim i neizbežnim finansijskim i emotivnim izazovima, prvo bude nametnut protiv vaše volje, a potom grubo oduzet baš kad počnete da se navikavate. Sviđa mi se osećaj da je normalan život privremeno prekinut i da je sasvim u redu da ležim u krevetu koliko god mi je volja, trpam u usta sve što mi se sviđa i pijem alkohol kad god mi se nađe pri ruci, čak i ujutru. A sad odjednom treba da se ubacim u fazon samodiscipline kao mlad hrt na dresuri.